

Marita G. Schmitz

Príťažlivosť „temného“ dvojčata

rozprávka o mojej dvojčacej duši
- pravdivý príbeh -

Prít'azlivosť „temného“ dvojčat'a

Bolo to... krátko po mojich 19. narodeninách – po rozchode s mojím prvým priateľom, s ktorým som sa vlastne plánovala nasťahovať – som sa odsťahovala z domu rodičov do môjho prvého bytu. Chcela som byť nezávislá a bývať blízko pracoviska. Predovšetkým som absolútne odmietala dávať rodičom peniaze na ubytovanie a stravu. Odteraz som to musela robiť ja.

Pár týždňov predtým, ako som sa odsťahovala, mi kamarátka povedala o akomsi konferenčnom hovore v našom meste – kde sa mohlo rozprávať veľa ľudí naraz. Musela som to vyskúšať.

Bolo to zábavné – všetci sa navzájom prehrešovali. Potom som si musela vymyslieť prezývku, pretože nikto nechcel použiť svoje skutočné meno. Väčšina ľudí mala mená zvierat alebo mená filmových postáv.

Bolo to veľmi zábavné a rozprávali sme sa o tom, že sa niekedy stretneme ako skupina.

Bolo tam niekoľko telefónnych čísel, na ktoré ste mohli zavolať – a áno, začali sa formovať skutočné skupiny a stretávať sa. Dohodli sme si miesto stretnutia, na ktorom sa väčšina z nás zhodla, a potom sme sa stretli. Prvé stretnutie bolo pomerne malé – možno 10-15 ľudí rôzneho veku.

Predtým, ako som išiel na prvé stretnutie, som si všimol veľmi priateľský hlas, ktorý ma volal menom. Na stretnutí sa okamžite vytvorilo spojenie – všetci sme si veľmi dobre rozumeli. Bolo to zábavné stretnutie. Teraz, okrem mien a mnohých hlasov, sme konečne mohli vidieť aj ľudí. Samozrejme, niektorých z nich sme si predstavovali úplne inak. Bola to veľká zábava a všetci sme sa dobre bavili.

Potom sme sa stretávali častejšie; niekedy sme išli korčuľovať, niekedy len tak na drink a porozprávať sa – zvyčajne na bežnom mieste stretnutí (bistro/kaviareň).

A tam bol – znova a znova – ten jeden hlas, ktorý stále volal moje meno – ale teraz som vedel, komu patrí. Tak som sa pridala a zavola aj jeho meno.

Veľmi sme sa mali radi. Ako som povedal, mal som len 19 rokov a on už 25. Nevedel som si celkom istý, čo si o ňom mám myslieť. Boli sme tak trochu priatelia; a práve som sa rozišla s mojím prvým priateľom, s ktorým som bola spolu takmer dva roky. Ako som už opísala, práve som sa odsťahovala a chcela som si užívať život – ísť tancovať a stretávať sa s ľuďmi. Premýšľala som o všetkom možnom, len nie o tom, že by som hneď mala znova začať s niečím vážnym. Boli sme k sebe veľmi opatrní.

Všimla som si však, že ho naozaj fascinoval môj temperament a chuť do života. A mňa to dobrodružstvo ťahalo.

No, občas sme sa vyzdvihli doma, aby sme spolu išli na miesto stretnutia, alebo sme sa navzájom odviezli domov autom.

Z nejakého dôvodu sa nikdy nepohol.

Bolo to s ním trochu zvláštne. Raz, počas stretnutia, som ho objala okolo ramena... Ale on to neopätoval.

No, povedala som si: „Áno, sme len priatelia a všetko je v poriadku.“

Ale potom sa vynorili pocity – možno nie som dosť dobrá, nemám takú skvelú prácu ako on. Cítila som sa veľmi chlapčensky a kamarátsky. Možno nie jeho typ ženy – alebo nie dosť dámsky.

V tom čase som veľmi nepremýšľala o tom, prečo sme si takí blízki. Ale počuť jeho hlas v telefóne bolo vždy magické – absolútne podmanivé.

Chodila som na miesto stretnutia sem a tam, kamkoľvek som mala chuť ísť alebo robiť veci, ktoré ma bavili.

Našiel som si tam aj priateľku. Často som s ňou chodieval tancovať cez víkendy – niekedy do tanečného klubu, niekedy na diskotéku. Niekedy prišiel aj on.

Stretnutia sa stali menej častými a trávil som viac času so svojou priateľkou. Niekedy sme sa cez víkendy autom vybrali k nej alebo k mojim rodičom a išli sme tam na diskotéku.

Stretnutia pokračovali ešte nejaký čas a stále sme sa stretávali.

Nieko mu povedal, že mám nového priateľa, a odvtedy sme sa vídali len náhodne. Nikdy nebola šanca na osobný/súkromný rozhovor s ním – vždy boli okolo iní ľudia.

Potom som išiel na iné miesto stretnutia, na iné telefónne číslo. A naozaj, stretol som ho tam. Keď som ho uvidel, všetko, čo ma napadlo, bolo: „Och, to si znova ty!“ Áno, vlastne som sa trochu urazil, pretože ma v podstate ignoroval. Netušil som, že si myslí, že mám nového priateľa. Bol ponorený do veľmi intímneho rozhovoru s inou mladou ženou.

No, asi som nakoniec trochu žiarlila.

Že si to všimol, som zistila až nedávno – od nášho posledného kontaktu.

On a ja – už sme sa stretávali len zriedka; prešiel už dosť dlhý čas – aspoň dva alebo tri roky – keď sme sa náhodou stretli pri nakupovaní počas obedňajšej prestávky.

Bolo to zvláštne – v podstate sme sa len tak porozprávali, vymieňali si informácie o tom, kde každý pracuje a býva.

Ale myslím, že som trochu koktala. Nevieť. Bola som nesmierne šťastná, že ho znova vidím. Keďže sme mali len krátku obedňajúciu prestávku a obaja sme nakupovali, rozišli sme sa pomerne rýchlo – bez výmeny telefónnych čísel. V tom čase už býval v inej časti mesta a ja som sa už presťahovala na vidiek za novým priateľom. A stále som pracovala v meste.

To stretnutie ma nejako nenechávalo na pokoji. Stále som na to myslela znova a znova. Stále som si v mysli predstavovala jeho tvár – ako sa na mňa usmievala. Proste ma nepustila – bola ako magnet. Čo to bolo?

Myslím, že to bolo asi o rok neskôr, keď som si pomyslela, že ho chcem znova vidieť, aj keď som bola stále v tom druhom vzťahu.

Ale nejako ma to ťahalo, aby som ho znova videla. Aby som zistila, či je v tom niečo viac. Bola som zvedavá a stále som si v mysli predstavovala jeho usmiate tvár. Aký bol šťastný, že ma znova videl. Hmm, naozaj som chcela zistiť, či medzi nami

niečo je – či je medzi nami viac než len priateľstvo.

Ale ako som to mala urobiť? Nemohla som svojmu súčasnému priateľovi povedať: „Len sa zastavím za starým priateľom...“

Ale aj tak som využila príležitosť a jeden víkend som sa k nemu odviezla (45 minút jazdy) – keď môj priateľ nebol doma.

Vošla som do jeho bytu a on mi ho ukázal. „Pekný byt,“ povedala som. A potom – absolútne som to musela vedieť – ako zareaguje?

Pobozkala som ho na pery. Ale v jeho očiach som videla len strach. Spýtal sa ma, či chcem zostať, ale nedokázala som pochopiť strach v jeho očiach a zároveň som sa bála – že ma už doma odhalili, že im možno už chýbam a že sa dostanem do problémov, ak zostanem dlhšie preč. Okrem toho sa vo mne znova vkradol ten známy pocit: mohol byť naozaj úprimný, bola som pre neho vôbec

dost' dobrá, dost' ženská a dost' prí'azlivá? Vrátil sa ten istý pocit, ktorý som mala predtým.

Tak som sa rýchlo rozlúčila. Vrátila som sa do auta a odviezla domov.

Povedala som si: „Nie, asi tam nakoniec nič nie je a to je všetko.“

Neskôr, o pár dní alebo týždňov – teraz si presne nepamätám – som mu napísala list. Najprv som naň napísala svoju spiatočnú adresu a potom som ho prečiarkla. Poslala som ho. To bolo všetko.

Asi o dva roky neskôr som sa vydala za svojho vtedajšieho priateľa, ale nevedela som ho dostať z hlavy. Stále som o tom premýšľala a snívala – čo by sa stalo, keby som zostala? No, asi sa to nikdy nedozviem, pomyslela som si.

No, s priateľom som bola v tom čase len sedem rokov (vrátane svadby). Potom ma podviedol. Odsťahovala som sa. Rozviedli sme sa.

Potom som sa ho snažila nájsť (môj milý hlas v telefóne). Nemala som však jeho súčasné telefónne číslo a on tam už ani nebýval. Ale v telefónnom zozname som našla telefónne číslo jeho rodičov.

Chvíľu som o tom premýšľal a potom som to urobil. Zavolať som k jeho rodičom.

Telefón zdvihla jeho mama. Spýtal som sa na neho a či mi môže dať jeho telefónne číslo. Ale povedala: „Teraz má veľmi žiarlivú priateľku.“ A nemal by som sa ho snažiť kontaktovať. Z tohto dôvodu som jeho číslo nezískal.

Teraz si to presne nepamätám, ale myslím, že som nechal svoje telefónne číslo, aby sa so mnou mohol spojiť.

No, aká škoda. Rada by som sa s ním porozprávala o tom, čo sa vtedy stalo a ako na neho stále

myslím. Chcela som len vedieť, ako sa má a či cíti to isté ako ja.

Bohužiaľ, moje hľadanie bolo neúspešné.

Internet?! - Áno, keby vtedy niečo také existovalo, možno by som ho našiel.

Bohužiaľ, nenarazil som na neho náhodou a nevedel som, kde teraz pracuje, pretože firma, pre ktorú predtým pracoval, už neexistuje.

Takže to bolo asi ono! „Tak by mal byť šťastný,“ povedala som si.

Potom, asi o dva roky neskôr, som stretla nového priateľa. Po roku sme sa k sebe nast'ahovali, vzali sme sa a zostali sme spolu asi desať rokov.

Ale stále som na neho myslela. A predstavovala som si, aké by to s ním bolo. Boli by sme už teraz zosobášení a mali by sme spolu deti?